

ΣΑΛΛΥ
ΡΟΥΝΕΪ

Μυθιστόρημα
Μετάφραση Στέλλα Κάσδαγλη

ΟΜΟΡΦΕ ΚΟΣΜΕ, ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 559

Σάλλυ Ρούνεϊ, *Όμορφε κόσμε, πού είσαι*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Beautiful world, where are you*

Μετάφραση: Στέλλα Κάσδαγλη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright© Sally Rooney, 2021

All rights reserved

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Faber & Faber Ltd, 2021

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2022

Κ.Ε.Τ. Δ933 Κ.Ε.Π. 315/22 ISBN 978-960-16-3042-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΣΑΛΛΥ ΡΟΥΝΕΪ

Όμορφε κόσμε, πού είσαι

μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΣΔΑΓΛΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Όταν γράφω κάτι, συνήθως πιστεύω πως είναι πολύ σημαντικό και πως είμαι εξαιρετική συγγραφέας. Συμβαίνει σε όλους, νομίζω. Σε μια γωνιά του μυαλού μου όμως, ξέρω πολύ καλά τι είμαι: είμαι μια μικρή, πολύ μικρή συγγραφέας. Το ξέρω, τ' ορκίζομαι. Δεν έχει και πολλή σημασία όμως για μένα.

Ναταλία Γκίνζμπουργκ, «Η κλήση μου»

Μια γυναίκα καθόταν στο μπαρ ενός ξενοδοχείου και κοιτούσε την πόρτα. Η εμφάνισή της απλή και περιποιημένη: άσπρη μπλούζα, μαλλιά ανοιχτόχρωμα, περασμένα πίσω από τα αυτιά. Έριξε μια ματιά στο κινητό της, σε κάποια εφαρμογή μηνυμάτων, κι ύστερα κοίταξε ξανά προς την πόρτα. Ο Μάρτιος έφτανε στο τέλος του, το μπαρ ήταν ήσυχο και έξω από το παράθυρο στα δεξιά της ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει πάνω απ' τον Ατλαντικό. Ήταν εφτά και τέσσερα λεπτά, κι ύστερα και πέντε, και έξι. Για μια στιγμή και χωρίς κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον, η γυναίκα περιεργάστηκε τα νύχια της. Στις εφτά και οχτώ λεπτά, ένας άντρας μπήκε από την πόρτα. Ήταν αδύνατος, με μακρόστενο πρόσωπο και σκούρα μαλλιά. Κοίταξε γύρω του, σκανάροντας τα πρόσωπα των άλλων πελατών, κι ύστερα έβγαλε το τηλέφωνό του κι έριξε μια ματιά στην οθόνη. Η γυναίκα δίπλα στο παράθυρο τον είδε αλλά, εκτός από το ότι το βλέμμα της στάθηκε πάνω του, δεν έκανε καμιά επιπλέον προσπάθεια να τραβήξει την προσοχή του. Έδειχναν να έχουν παρόμοια ηλικία, ή είκοσι φεύγα ή τριάντα κάτι. Η γυναίκα τον άφησε να περιμένει, μέχρι που εκείνος την είδε και την πλησίασε.

Η Άλις; της είπε.

Εγώ είμαι, ναι, του απάντησε.

Ωραία, εγώ είμαι ο Φίλιξ. Σόρι που άργησα.

Του απάντησε με έναν ήρεμο τόνο στη φωνή της: Δεν πειράζει. Εκείνος τη ρώτησε τι ήθελε να πιει και πήγε στο μπαρ για να παραγγείλει. Η σερβιτόρα τον ρώτησε πώς πάει και της απάντησε: Καλά, ωραία, εσύ; Παράγγειλε μια βότκα τόνικ και ένα μεγάλο ποτήρι μπίρα. Αντί να πάρει μαζί του το μπουκάλι με το τόνικ στο τραπέζι, το άδειασε μέσα στο ποτήρι με μια γρήγορη και πεπειραμένη κίνηση του καρπού. Η γυναίκα που καθόταν στο τραπέζι τον περίμενε χτυπώντας τα δάχτυλα στο σουβέρ. Από τη στιγμή που είχε μπει στην αίθουσα ο άντρας, η στάση της έδειχνε περισσότερη εγρήγορση και ζωντάνια. Κοιτούσε έξω το ηλιοβασίλεμα, σαν να την ενδιέφερε, παρότι προηγουμένως δεν του είχε δώσει την παραμικρή σημασία. Όταν ο άντρας επέστρεψε και ακούμπησε τα ποτά στο τραπέζι, μια σταγόνα μπίρας ξεχειλίσε από το ποτήρι κι εκείνη έμεινε να την κοιτάζει καθώς κυλούσε βιαστικά επάνω στο γυαλί.

Αν θυμάμαι καλά, μόλις μετακόμισες εδώ, της είπε. Σωστά;

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, ήπιε μια γουλιιά από το ποτό, έγλειψε το πάνω χείλος της.

Γιατί το έκανες αυτό; τη ρώτησε.

Τι εννοείς;

Θέλω να πω, δεν είναι και πολύ συνηθισμένο να μετακομίζει κόσμος εδώ. Συνήθως ο κόσμος φεύγει από δω, αυτό είναι το κανονικό. Δεν έχεις έρθει για δουλειά, έτσι;

Μπα, όχι.

Η φευγαλέα ματιά που αντάλλαξαν μάλλον επιβεβαίωσε ότι εκείνος περίμενε κάποια εξήγηση παραπάνω. Το βλέμμα της γυναίκας τρεμόπαιξε, σαν να προσπαθούσε να πάρει μια απόφαση, κι ύστερα του χαμογέλασε μ' έναν ανεπίσημο, σχεδόν συνωμοτικό τόνο.

Ε, έψαχνα κάπου να μετακομίσω, έτσι κι αλλιώς, του είπε. Έμαθα για ένα σπίτι λίγο έξω από το χωριό – μια φίλη μου ξέρει τους ιδιοκτήτες. Απ' ό,τι φαίνεται, προσπαθούσαν εδώ και καιρό να το πουλήσουν και τελικά αποφάσισαν να αφήσουν κάποιον να μένει εκεί μέχρι να βρουν αγοραστή. Οπότε σκέφτηκα – θα ήταν ωραία να μένω κοντά στη θάλασσα. Εντάξει, ήταν μάλλον παρορμητική η απόφαση. Οπότε – βασικά αυτό είν' όλο, δεν υπάρχει άλλος λόγος.

Ο άντρας έπινε και την άκουγε. Προς το τέλος της αφήγησης φάνηκε κάπως αγχωμένη, κάτι που της βγήκε με ένα μικρό λαχάνιασμα στη φωνή και ένα ύφος σαν να αυτοσαρκαζόταν. Εκείνος παρακολούθησε με απάθεια την παράστασή της και ύστερα άφησε κάτω το ποτήρι του.

Μάλιστα, είπε. Και πριν έμενες στο Δουβλίνο, σωστά;

Σε διάφορα μέρη. Για ένα διάστημα ζούσα στη Νέα Υόρκη. Δουβλινέζα είμαι, σ' το έχω πει, νομίζω. Αλλά μέχρι πέρυσι έμενα στη Νέα Υόρκη.

Και τώρα που είσαι εδώ, τι θα κάνεις; Ψάχνεις δουλειά;

Εκείνη κόμπιασε. Ο άντρας τής χαμογέλασε και έγειρε πίσω στην καρέκλα του, εξακολουθώντας να την κοιτάζει.

Συγγνώμη για τις ερωτήσεις, είπε. Δεν έχω πιάσει όλη την ιστορία ακόμα, νομίζω.

Όχι, δε με πειράζει. Απλώς δεν είμαι πολύ καλή στο να δίνω απαντήσεις, όπως βλέπεις.

Τι δουλειά κάνεις, λοιπόν; Τελευταία ερώτηση.

Του χαμογέλασε, αυτή τη φορά σφιγμένα. Είμαι συγγραφέας, του είπε. Δε μου λες κι εσύ τι δουλειά κάνεις;

Α, δεν είναι τόσο ασυνήθιστη όσο η δική σου. Αναρωτιέμαι για τι πράγματα γράφεις, αλλά δε θα ρωτήσω. Εγώ δουλεύω σε μια αποθήκη έξω από την πόλη.

Και τι κάνεις εκεί;

Ε, τι να κάνω, είπε εκείνος με ύφος φιλοσοφικό. Μαζεύω τα πράγματα για τις παραγγελίες από τα ράφια, τα βάζω σ' ένα καροτσάκι και τα πηγαίνω να συσκευαστούν. Πολύ συναρπαστικό.

Δε σ' αρέσει, δηλαδή;

Χριστέ μου, όχι βέβαια, της απάντησε. Το μισώ αυτό το μέρος. Αλλά κανείς δε σε πληρώνει για να κάνεις κάτι που σ' αρέσει, σωστά; Αυτό είναι το πρόβλημα με τη δουλειά, άμα ήταν καλή θα την κάναμε και τζάμπα.

Η γυναίκα χαμογέλασε και του είπε πως είχε δίκιο. Έξω από το παράθυρο ο ουρανός σκοτεινίαζε και στο κάμπινγκ είχαν αρχίσει να ανάβουν τα φώτα: οι εξωτερικές λάμπες πυρακτώσεως, με την ψυχρή τους λάμψη, και τα πιο ζεστά φώτα που φαίνονταν από τα τζάμια των τροχόσπιτων. Η σερβιτόρα βγήκε από το μπαρ για να καθαρίσει τα αδειανά τραπέζια μ' ένα πανί. Η γυναίκα, που λεγόταν Άλις, την κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα κι ύστερα στράφηκε ξανά στον άντρα.

Πώς διασκεδάξει, λοιπόν, ο κόσμος εδώ πέρα; τον ρώτησε.

Τα ίδια. Έχει κάτι παμπ. Ένα κλαμπ κάτω στην Μπαλίνα, κανά εικοσάλεπτο με τ' αμάξι. Έχουμε και το λούνα παρκ, βέβαια, αλλά αυτό είναι πιο πολύ για τα παιδιά.

Να υποθέσω πως δεν έχεις κάνει ακόμα φίλους στην περιοχή, έτσι;

Νομίζω πως είσαι ο πρώτος άνθρωπος με τον οποίο πιάνω κουβέντα από τότε που μετακόμισα.

Εκείνος ανασήκωσε τα φρύδια. Είσαι ντροπαλή; τη ρώτησε.

Εσύ τι λες;

Κοιτάχτηκαν. Η γυναίκα δε φαινόταν πια αγχωμένη, μάλλον απόμακρη καθώς το βλέμμα του σάρωνε το πρόσωπό της σαν να αναζητούσε κάποιο σημείο. Στο τέλος, ύστερα από κάνα δυο δευτερόλεπτα, δεν έδειχνε να τα έχει καταφέρει.

Λέω πως είσαι, της απάντησε.

Τον ρώτησε πού έμενε και ο άντρας τής είπε ότι ήταν στο νοίκι με κάτι φίλους, εκεί κοντά. Κοιτάζοντας από το παράθυρο πρόσθεσε ότι το μέρος φαινόταν σχεδόν από κει όπου κάθονταν, λίγο πιο πέρα από το κάμπινγκ. Έκανε να της δείξει από το τραπέζι, αλλά ύστερα είπε πως παρήταν μάλλον σκοτεινά. Τέλος πάντων, εκεί απέναντι είναι, είπε. Καθώς έγερνε προς το μέρος της, το βλέμμα του συνάντησε το δικό της. Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια και, ενώ καθόταν ξανά στη θέση του, ο άντρας φάνηκε να κρύβει ένα χαμόγελο. Τον ρώτησε αν οι γονείς του ζούσαν ακόμα εκεί κοντά. Της απάντησε πως η μητέρα του είχε πεθάνει πριν από έναν χρόνο περίπου και ο πατέρας του «ένας Θεός ξέρει» πού βρισκόταν.

Εντάξει μην τα παραλέω, πρόσθεσε, λογικά θα είναι σε κανένα Γκόλγουεϊ. Δεν τον κόβω να 'ναι στην Αργεντινή δηλαδή. Αλλά έχω χρόνια να τον δω.

Λυπάμαι πολύ για τη μητέρα σου, του είπε εκείνη.

Ναι. Φχαριστώ.

Κι εγώ έχω καιρό να τον δω τον πατέρα μου. Είναι...
δεν τον λες και πολύ αξιόπιστο.

Ο Φίλιξ σήκωσε το βλέμμα από το ποτό του. Α, είπε.
Πίνει, ε;

Μμμ, ναι. Και... ξέρεις, φτιάχνει ιστορίες.

Ο Φίλιξ κούνησε το κεφάλι. Δική σου δουλειά δεν είναι
αυτό; της είπε.

Το σχόλιό του την έκανε να κοκκινίσει κι αυτό φάνηκε
να τον ξαφνιάζει – ίσως και να τον τάραξε λιγάκι. Πολύ
αστείο, του είπε. Τέλος πάντων. Θέλεις ένα ποτό ακόμα;

Μετά το δεύτερο ήπιαν και τρίτο. Τη ρώτησε αν είχε
αδέρφια και του απάντησε πως είχε έναν μικρότερο αδερ-
φό. Είχε κι ο ίδιος έναν αδερφό, της είπε. Όταν τελείωσαν
και το τρίτο ποτό, το πρόσωπο της Άλις ήταν ροζ και τα
μάτια της λαμπερά και διάφανα. Ο Φίλιξ είχε την ίδια
ακριβώς όψη όπως και τη στιγμή που μπήκε στο μπαρ –
καμία αλλαγή, ούτε στη συμπεριφορά, ούτε στη φωνή του.
Ενώ, όμως, εκείνη άπλωνε όλο και περισσότερο το βλέμμα
της στην αίθουσα, κοιτάζοντας αφηρημένα αλλά και με
κάποιο ενδιαφέρον τον περιβάλλοντα χώρο, ο Φίλιξ την
παρακολουθούσε πιο έντονα, πιο συγκεντρωμένα. Η Άλις
κούνησε το ποτήρι με τα παγάκια της και ο ήχος τους τη
διασκέδασε.

Δεν έρχεσαι να δεις το σπίτι μου; τον ρώτησε. Καιρό
τώρα θέλω να το δείξω σε κάποιον, αλλά δεν έχω άνθρω-
πο να καλέσω. Θα καλέσω τους φίλους μου, βέβαια, κά-
ποια στιγμή. Αλλά αυτοί είναι σκορπισμένοι δεξιά κι αρι-
στερά.

Στη Νέα Υόρκη.

Στο Δουβλίνο, ως επί το πλείστον.

Πού ακριβώς είναι το σπίτι; τη ρώτησε εκείνος. Πάμε και με τα πόδια;

Ναι, φυσικά, μπορούμε. Βασικά, δεν έχουμε άλλη επιλογή. Εγώ δεν οδηγώ, μήπως οδηγείς εσύ;

Όχι, αυτή την περίοδο, όχι. Δε θα το ρίσκαρα, τέλος πάντων. Το δίπλωμά μου το έχω, πάντως.

Αλήθεια; μουρμούρισε εκείνη. Πολύ ρομαντικό. Θέλεις άλλο ποτό ή να πηγαίνουμε;

Ο Φίλιξ συνοφρυώθηκε είτε λόγω της ερώτησης είτε λόγω του τρόπου με τον οποίο διατυπώθηκε είτε λόγω της λέξης «ρομαντικό». Η Άλις με κατεβασμένο βλέμμα φαχούλευε κάτι στην τσάντα της.

Μπα, ας πηγαίνουμε, γιατί όχι, της είπε.

Εκείνη σηκώθηκε και έκανε να φορέσει το πανωφόρι της, ένα μπεζ μονόπετο αδιάβροχο. Ο Φίλιξ έμεινε να την κοιτάζει καθώς δίπλωνε το ένα μανίκι για να ταιριάζει με το άλλο. Έτσι όπως στέκονταν όρθιοι, την περνούσε ελάχιστα στο ύψος.

Είναι μακριά; της είπε.

Του χαμογέλασε παιχνιδιάρικα. Μήπως άλλαξες γνώμη; του είπε. Αν κουραστείς να περπατάς, μπορείς πάντα να με παρατήσεις και να γυρίσεις πίσω, το έχω συνηθίσει εγώ. Το περπάτημα, εννοώ. Όχι να με παρατάνε. Μπορεί να το έχω συνηθίσει κι αυτό, αλλά δεν είναι κάτι που θα εκμυστηρευτώ σε αγνώστους.

Σ' αυτό ο Φίλιξ δεν απάντησε, μόνο κούνησε το κεφάλι με μια κάπως βλοσυρή έκφραση ανοχής, σαν η συγκεκριμένη πτυχή της προσωπικότητάς της, η προδιάθεσή της δηλαδή για ευφυολογήματα και φλυαρία, να ήταν ένα

χαρακτηριστικό το οποίο, μετά από αυτές τις δύο ώρες συντροφιάς μαζί της, είχε επισημάνει και ήταν αποφασισμένος να αγνοήσει. Φεύγοντας καληνύχτισε τη σερβιτόρα. Η Άλις φάνηκε να εκπλήσσεται και γύρισε να κοιτάξει καθώς έφευγε, σαν να ήθελε να δει ξανά αυτή τη γυναίκα. Με το που βρέθηκαν έξω στο δρομάκι τον ρώτησε αν την ήξερε. Το κύμα έσκαγε απαλά και καθησυχαστικά πίσω τους και ο αέρας ήταν κρύος.

Την κοπέλα που δουλεύει στο μαγαζί; ρώτησε ο Φίλιξ.
Ναι, την ξέρω. Η Σίνεντ. Γιατί;

Θα αναρωτιέται τι συζητούσες εκεί πέρα μαζί μου.

Εντελώς άχρωμα ο Φίλιξ απάντησε: Φαντάζομαι έχει μια εικόνα. Προς τα πού πάμε;

Η Άλις έχωσε τα χέρια στις τσέπες του αδιάβροχου και άρχισε να ανεβαίνει τον λόφο. Έμοιαζε σαν να είχε εντοπίσει μια κάποια αμφισβήτηση ή και απόρριψη στη φωνή του, αλλά, αντί αυτό να την τρομάξει, ήταν λες και την είχε κάνει ακόμα πιο αποφασιστική.

Γιατί, το συνηθίζεις να συναντάς γυναίκες εκεί; τον ρώτησε.

Αναγκάστηκε να ανοίξει το βήμα του για να την προλάβει. Παράξενη ερώτηση, της απάντησε.

Αλήθεια; Ε, είμαι παράξενο άτομο, φαίνεται.

Τι σε κόφτει αν συναντάω κόσμο εκεί; τη ρώτησε.

Τίποτα που σε αφορά δε με κόφτει, προφανώς. Απλή περιέργεια.

Εκείνος φάνηκε να το σκέφτεται λίγο, επαναλαμβάνοντας στο μεταξύ με πιο χαμηλή και αβέβαιη φωνή: Οκεί, αλλά δεν καταλαβαίνω τι σε κόφτει εσένα. Ύστερα από λίγο πρόσθεσε: Εσύ πρότεινες να βρεθούμε στο ξενοδο-

χείο. Ενημερωτικά το λέω. Εγώ δεν πάω σχεδόν ποτέ. Οπότε όχι, δεν το πολυσυνηθίζω να συναντάω κόσμο εκεί. Εντάξει;

Εντάξει, δεν έχει σημασία. Μου κίνησε την περιέργεια το σχόλιο που έκανες, ότι το κορίτσι στο μπαρ «έχει μια εικόνα» για το τι κάναμε εκεί.

Ε, φαντάζομαι ότι κατάλαβε πως έχουμε βγει ραντεβού, της είπε. Αυτό εννοούσα.

Παρότι δε γύρισε να τον κοιτάξει, η Άλις φάνηκε να διασκεδάζει λίγο περισσότερο από πριν ή, τέλος πάντων, με έναν διαφορετικό τρόπο. Δε σε πειράζει να σε βλέπουν οι γνωστοί σου να βγαίνεις ραντεβού με άγνωστες; τον ρώτησε.

Ότι είναι αμήχανη η φάση εννοείς; Όχι, δε θα με πείραζε και πολύ.

Στην υπόλοιπη διαδρομή ως το σπίτι της Άλις, ανηφορίζοντας τον παραλιακό, συζητούσαν για την κοινωνική ζωή του Φίλιξ. Για την ακρίβεια η Άλις έθεσε μερικά ερωτήματα γύρω από το θέμα, τα οποία εκείνος σκέφτηκε για λίγο κι ύστερα απάντησε. Οι φωνές τους είχαν δυναμώσει αρκετά, εξαιτίας του θορύβου που έκανε η θάλασσα. Ο Φίλιξ δεν έδειξε καμία έκπληξη ακούγοντας τις ερωτήσεις της και τις απάντησε όλες με προθυμία, χωρίς όμως να επεκταθεί υπερβολικά ή να δώσει κάποια πληροφορία πέρα από αυτές που του είχαν ζητηθεί ρητά. Της είπε ότι έκανε κυρίως παρέα με άτομα που γνώριζε από το σχολείο και από τη δουλειά. Οι δύο αυτοί κύκλοι αλληλεπικαλύπτονταν ως ένα βαθμό, όχι πολύ όμως. Ο ίδιος δεν της έκανε καμία ερώτηση, ίσως αποθαρρυσμένος από τις διστακτικές απαντήσεις της στις ερωτήσεις

του νωρίτερα, ίσως επειδή απλώς είχε χάσει το ενδιαφέρον του.

Εδώ είμαστε, του είπε κάποια στιγμή εκείνη.

Πού;

Η Άλις τράβηξε τον σύρτη σε ένα λευκό πορτάκι και είπε: Εδώ. Ο Φίλιξ σταμάτησε να περπατά και κοίταξε το σπίτι, όπως ορθωνόταν στον επικλινή καταπράσινο κήπο. Κανένα από τα παράθυρα δεν ήταν φωτισμένο και η πρόσοψη του σπιτιού δε φαινόταν καθαρά, από το ύφος του όμως ήταν σαφές ότι ήξερε πού βρίσκονταν.

Στο πρεσβυτέριο μένεις; τη ρώτησε.

Α, δε φαντάστηκα ότι θα το ήξερες. Θα σου το έλεγα στο μπαρ, δεν είχα σκοπό να το παίξω μυστηριώδης.

Του κρατούσε το πορτάκι ανοιχτό για να περάσει κι εκείνος την ακολούθησε, με το βλέμμα ακόμα καρφωμένο στο περίγραμμα του σπιτιού που δέσποζε πάνω από τα κεφάλια τους, με θέα προς τη θάλασσα. Τα δέντρα του σκοτεινού κήπου θρόιζαν γύρω τους στον αέρα. Εκείνη ανέβηκε σβέλτα το δρομάκι και άρχισε να φάχνει στην τσάντα της για τα κλειδιά, που ακούγονταν κάπου μέσα στην τσάντα αλλά της ήταν αδύνατο να τα βρει. Ο Φίλιξ στεκόταν αμίλητος. Του ζήτησε συγγνώμη για την καθυστέρηση και άνοιξε τον φακό του κινητού της ο οποίος φώτισε το εσωτερικό της τσάντας της, ραντίζοντας μαζί και τα σκαλιά του σπιτιού με ένα ψυχρό γκριζό φως. Εκείνος είχε βάλει τα χέρια στις τσέπες. Τα βρήκα, του είπε. Και ξεκλείδωσε την πόρτα.

Μπήκαν σε ένα μεγάλο χολ με κόκκινα και μαύρα πλακάκια με σχέδια. Πάνω από τα κεφάλια τους κρεμόταν ένα φωτιστικό με διακοσμητικό γυαλί και μπροστά στον

τοίχο βρισκόταν ένα λεπτεπίλεπτο μακρόστενο τραπέζι που είχε πάνω του ένα ξύλινο γλυπτό ενυδρίδας. Η Άλεις πέταξε τα κλειδιά της στο τραπέζι και έριξε μια γρήγορη ματιά στον θολό, λεκιασμένο καθρέφτη που κρεμόταν από τον τοίχο.

Μόνη σου το νοικιάζεις όλο αυτό; τη ρώτησε εκείνος.

Ναι, ξέρω, του είπε. Παραείναι μεγάλο, προφανώς. Και μου κοστίζει μια περιουσία να το κρατάω ζεστό. Αλλά δεν είναι ωραίο; Και δε μου χρεώνουν καθόλου ενοίκιο. Πάμε στην κουζίνα; Θα ανάψω πάλι τη θέρμανση.

Την ακολούθησε στον διάδρομο και μπήκαν μαζί στην κουζίνα με τις εντοιχισμένες συσκευές στη μία πλευρά και το τραπέζι στην άλλη. Πάνω από τον νεροχύτη ένα παράθυρο έβλεπε στον πίσω κήπο. Ο Φίλιξ στάθηκε στην πόρτα ενώ εκείνη πήγε προς τα ντουλάπια. Γύρισε και τον κοίταξε.

Κάθισε αν θες, του είπε. Ή μείνε όρθιος – όπως αγάπας. Θα πιεις ένα ποτήρι κρασί; Είναι το μόνο αλκοόλ που έχω στο σπίτι. Αλλά εγώ πρώτα θα πιω ένα ποτήρι νερό.

Τι γράφεις; Αν είσαι στ' αλήθεια συγγραφέας.

Στράφηκε και τον κοίταξε σαστισμένη. Αν είμαι; είπε. Δε φαντάζομαι να νομίζεις ότι λέω ψέματα. Θα είχα βρει κάτι καλύτερο αν ήθελα να πω ψέματα. Συγγραφέας είμαι. Γράφω βιβλία.

Και βγάζεις λεφτά απ' αυτό, σωστά;

Του έριξε μια δεύτερη ματιά, σαν να αντιλήφθηκε καινούριο νόημα στην ερώτησή του, και ύστερα συνέχισε να βάζει νερό. Ναι, βγάζω, του είπε. Εκείνος την κοίταξε για λίγο ακόμα κι ύστερα κάθισε στο τραπέζι. Τα καθίσματα ήταν μαλακά και ντυμένα σε ζαρωμένο κοκκινωπό ύφα-

σμα. Τα πάντα έμοιαζαν πεντακάθαρα. Ίσιωσε το στρωμένο τραπεζομάντιλο με την άκρη του δείκτη. Εκείνη ακούμπησε ένα ποτήρι νερό μπροστά του και κάθισε σε μια από τις καρέκλες.

Έχεις ξανάρθει; του είπε. Ήταν σαν να το ξέρεις το σπίτι.

Όχι, το ξέρω μόνο επειδή έχω μεγαλώσει στην περιοχή. Ιδέα δεν είχα ποιος ζούσε εδώ πέρα.

Κι εγώ δεν τους ξέρω καλά. Ένα ηλικιωμένο ζευγάρι είναι. Η γυναίκα είναι καλλιτέχνις, νομίζω.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι και δεν είπε τίποτα.

Μπορώ να σε ξαναγήσω αν θες, πρόσθεσε η Άλις.

Πάλι δεν είπε τίποτα κι αυτή τη φορά δεν κούνησε καν το κεφάλι. Εκείνη δεν έδειξε να ενοχλείται. Ήταν λες και επιβεβαιωνόταν μια υποψία που είχε. Όταν ξανάρχισε να μιλάει, το ύφος της ήταν πάλι ξερό, σχεδόν σαρδόνιο.

Θα με θεωρείς τρελή που μένω εδώ πέρα μόνη μου, του είπε.

Στο τζάμπα; της απάντησε. Τρελή θα σ' έλεγα αν δεν έμενες. Χασμουρήθηκε χωρίς καμία συστολή και κοίταξε έξω από το παράθυρο – ή μάλλον κοίταξε το παράθυρο, αφού ήταν πια σκοτάδι έξω και το τζάμι καθρέφτιζε απλώς το εσωτερικό του δωματίου. Πόσες κρεβατοκάμαρες έχει, από περιέργεια; τη ρώτησε.

Τέσσερις.

Η δικιά σου πού είναι;

Στο άκουσμα της απότομης ερώτησής του, δεν κούνησε αρχικά ούτε βλέφαρο. Συνέχισε να χαζεύει επίμονα το ποτήρι της για μερικά δευτερόλεπτα κι ύστερα σηκώνοντας το βλέμμα τον κοίταξε ευθεία στα μάτια. Στον πάνω

όροφο, του είπε. Όλα στον πάνω όροφο είναι. Θες να σου δείξω;

Γιατί όχι, της απάντησε.

Σηκώθηκαν από το τραπέζι. Στο κεφαλόσκαλο του ορόφου υπήρχε ένα τούρκικο χαλάκι με γκριζα κρόσσια. Η Άλις έσπρωξε την πόρτα της κρεβατοκάμαράς της για να ανοίξει και άναψε ένα μικρό φωτιστικό δαπέδου. Αριστερά βρισκόταν ένα μεγάλο διπλό κρεβάτι. Το ξύλινο πάτωμα ήταν γυμνό και στον ένα τοίχο δέσποζε ένα τζάκι με πλακάκια στο χρώμα του νεφρίτη. Στα δεξιά υπήρχε ένα παράθυρο γκιλοτίνα με θέα τη λουσμένη στο σκοτάδι θάλασσα. Ο Φίλιξ πήγε προς το παράθυρο και πλησίασε το τζάκι, έτσι που η σκιά του εξουδετέρωσε την αντανάκλαση του φωτός.

Ωραία θέα θα έχει από δω την ημέρα, είπε.

Η Άλις στεκόταν ακόμα στην πόρτα. Ναι, είναι πολύ όμορφα, είπε. Και το βράδυ ακόμα καλύτερα.

Απέστρεψε το βλέμμα του από το παράθυρο και έριξε μια ματιά στο υπόλοιπο δωμάτιο σαν να το αξιολογούσε. Η Άλις τον παρακολουθούσε.

Πολύ ωραίο, κατέληξε. Πολύ ωραίο δωμάτιο. Θα γράφεις κανένα βιβλίο όσο είσαι εδώ;

Λογικά θα το προσπαθήσω.

Και σε τι αναφέρονται τα βιβλία σου;

Α, δεν ξέρω, του απάντησε. Στους ανθρώπους.

Λίγο αόριστο αυτό. Σε ποιους ανθρώπους; Ανθρώπους σαν κι εσένα;

Εκείνη τον κοίταξε ήρεμα, σαν να του έλεγε κάτι: ότι ίσως είχε καταλάβει το παιχνίδι του και ότι ίσως τον άφηνε ακόμα και να κερδίσει, αρκεί να έπαιζε όμορφα.

Τι είδους άνθρωπος πιστεύεις πως είμαι; τον ρώτησε.

Η ψυχραιμία στο βλέμμα της φάνηκε να τον αποδιοργανώνει και του 'φυγε ένα γρήγορο τσιριχτό γελάκι. Λοιπόν, της είπε. Πριν μερικές ώρες σε γνώρισα, δεν έχω σχηματίσει γνώμη ακόμα.

Ελπίζω να μ' ενημερώσεις όταν τη σχηματίσεις.

Μπορεί.

Για μερικά δευτερόλεπτα η Άλις στάθηκε εκεί, εντελώς ακίνητη, ενώ ο Φίλιξ γύρισε λίγο το δωμάτιο, δήθεν ότι χάζευε εδώ κι εκεί. Ήξεραν και οι δύο τι επρόκειτο να συμβεί, παρότι κανένας τους δε θα μπορούσε να προσδιορίσει πώς ακριβώς το ήξερε. Εκείνη περίμενε αδιάφορα όσο ο Φίλιξ χάζευε τριγύρω, μέχρι που κάποια στιγμή, όταν πια δεν του είχε μείνει ίχνος ενέργειας για να αναβάλει το αναπόφευκτο, την ευχαρίστησε και έφυγε. Η Άλις τον ξεπροβόδισε ως τα μισά της σκάλας. Στεκόταν εκεί και τον κοίταζε καθώς έβγαινε από την πόρτα. Δύσκολο πράγμα. Ένωσαν κι οι δυο τους άσχημα μετά και κανείς τους δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί η βραδιά τελείωσε τόσο άδοξα. Μόνη της στη μέση της σκάλας, η Άλις γύρισε και κοίταξε το κεφαλόσκαλο. Ακολουθήστε το βλέμμα της και θα δείτε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας ανοιχτή και μια φλοίδα άσπρου τοίχου που φαίνεται ανάμεσα από τα δοκάρια της κουπαστής.